

Arrest

nr. 246 779 van 23 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
Wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders: X – X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 september 2020.

Gelet op de beschikking van 10 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Blijkens de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster geweigerd o.a. omdat de ingeroepen vrees door haar moeder in naam van verzoekster ten overstaan van Irak niet gegrond is. Aan de moeder van verzoekster werd immers de subsidiaire beschermingsstatus toegekend in Spanje op 24 oktober 2017, en in het licht van dit verblijfsrecht in Spanje en de mogelijkheden van verzoekster om er een verblijfsrecht te bekomen als familielid van een begunstigde van internationale bescherming, de kwestie van haar terugkeer naar Irak louter hypothetisch is. Verder wordt vastgesteld dat de vader van verzoekster er niet in geslaagd is zijn vrees ten aanzien van Marokko aannemelijk te maken en bijgevolg niet aannemelijk kan gemaakt worden dat verzoekster omwille van dezelfde redenen wel een vrees ten aanzien van Marokko zou hoeven te koesteren.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijft. Verzoekster beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

4. In haar verzoekschrift verwijst verzoekster naar het relaas aangehaald door haar moeder en stelt zij dat haar moeder heeft uiteengezet waarom zij niet terug kan keren naar Spanje, ook al zou zij internationale bescherming genieten in Spanje.

De Raad merkt op dat in het kader van verzoekster haar moeders eerste verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal werd beslist om haar moeders eerste verzoek niet-ontvankelijk te verklaren daar ze reeds in een lidstaat van de Europese Unie, met name Spanje, de subsidiaire beschermingsstatus had verkregen en werd vastgesteld dat haar moeder persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Spanje verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Spanje. De exacte motieven dienaangaande staan duidelijk weergegeven in de beslissing genomen in het kader van haar moeders eerste verzoek, waartegen haar moeder geen beroep instelde bij deze Raad (gevoegd aan de verweernota).

Verzoekster stelt verder dat zij hier is geboren en haar vader hier eveneens verblijft en geen verblijfsrecht heeft in Spanje.

De Raad wijst dienaangaande op de volgende vaststellingen uit de bestreden beslissing, dewelke verzoekster niet weerlegt, noch ontkracht: “Bovendien moet worden benadrukt dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar hieruit volgt géénszins dat de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming in een EU-lidstaat geniet, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus louter omdat zij familie van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde zijn.

Dit betekent dat hoewel de lidstaten enerzijds weliswaar kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, zij anderzijds enkel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen.

Nog daar gelaten het gegeven dat deze rechten of voordelen die door de respectieve EU-lidstaten aan personen die er internationale bescherming genieten of aan hun gezinsleden worden toegekend, kunnen verschillen, maakt zulks geen vervolging uit in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient jouw moeder zich tot de in Spanje aanwezige instanties te wenden wat betreft de procedures en mogelijkheden die jou, je zus en vader ter beschikking staan volgens het Unierecht met het oog op het regulariseren van jullie verblijf aldaar. Het is tevens ten overstaan van de bevoegde instanties van diezelfde lidstaat dat jouw moeder eventuele problemen met betrekking tot de te ondernemen stappen kenbaar moet maken (CGVS p.5, 7).

Het komt zodoende aan jouw moeder toe om de nodige stappen in Spanje te zetten opdat jullie er een verblijfsrecht kunnen genieten als familieleden van een begunstigde van internationale bescherming.

In het licht van het verblijfsrecht dat jouw moeder geniet in Spanje en de mogelijkheden waarover je beschikt om er een verblijfsrecht te bekomen als familielid van een begunstigde van internationale bescherming, is de kwestie van jouw terugkeer naar Irak louter hypothetisch. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat de vrees die jouw moeder in dit verband in jouw naam inroept niet gegronnd is.”

5. Waar verzoekster verwijst naar landeninformatie en diverse problemen wenst aan te kaarten in hoofde van (erkende) vluchtelingen in Spanje, wijst de Raad erop dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Spanje internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker om internationale bescherming toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Spanje verleend werd, te weerleggen. Verzoekster (haar moeder) blijft hier evenwel in gebreke.

6. Met haar algemene verwijzing naar de uitbraak van de COVID-19-pandemie in Spanje, heeft verzoekster niet aangetoond dat de ontwikkelingen van de COVID-19-pandemie in Spanje een zodanig niveau zou bereiken dat zij bij terugkeer in dit land zou worden blootgesteld aan het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling.

7. Waar verzoekster opwerpt dat er rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, wijst de Raad erop dat de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dient beoordeeld te worden binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het concept van het “belang van het kind” is in die zin niet absoluut, zoals ook de Raad van State aanhaalde in haar arrest nr. 223 630 van 29 mei 2013: “Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus”. Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het IVRK, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria.

8. Bijgevolg lijkt verzoekster geen vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, stelt de verzoekende partij dat haar situatie niet dezelfde is als deze van haar zus die in België geboren is. Zij licht toe dat het niet duidelijk is welke nationaliteit haar zus heeft. Voorts wijst zij erop dat haar moeder inderdaad een verblijfstitel heeft gekregen in Spanje maar dat het geen automatisme is dat zij, haar zus en de echtgenoot van haar moeder zomaar een verblijfstitel zullen verkrijgen. De verzoekende partij wijst erop dat zij stappen zal moeten ondernemen, temeer ook blijkt dat de subsidiaire bescherming van haar moeder verlopen is. Zij betoogt dat door het gebrek aan subsidiaire bescherming van haar moeder, zij geen werk en geen medische verzorging zal hebben en dat zij niet naar school zal kunnen. De verzoekende partij besluit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit niet afdoende heeft onderzocht zodat de bestreden beslissing geannuleerd moet worden.

De verzoekende partij haalt ter terechtzitting aan dat de subsidiaire bescherming die haar moeder in Spanje verkregen heeft, verlopen is. Nog daargelaten de vraag of zij hiermee een nieuw middel, dan wel nieuwe argumentatie, aanvoert tegen de motivering van de bestreden beslissing waartoe het betoog ter terechtzitting niet strekt, benadrukt de Raad dat niet wordt betwist dat de moeder van de verzoekende partij subsidiaire bescherming heeft verkregen in Spanje en wordt ter terechtzitting eveneens erkend dat zij er een verblijfstitel heeft gekregen. Aldus staat genoegzaam vast dat de moeder van de verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, *in casu* Spanje.

De Raad wijst vervolgens op volgende grond van voormelde beschikking waar wordt gesteld:

“De Raad merkt op dat in het kader van verzoekster haar moeders eerste verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal werd beslist om haar moeders eerste verzoek niet-ontvankelijk te verklaren daar ze reeds in een lidstaat van de Europese Unie, met name Spanje, de subsidiaire beschermingsstatus had verkregen en werd vastgesteld dat haar moeder persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Spanje verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Spanje. De exacte motieven dienaangaande staan duidelijk weergegeven in de beslissing genomen in het kader van haar moeders eerste verzoek, waartegen haar moeder geen beroep instelde bij deze Raad (gevoegd aan de verweernota).” (eigen onderlijning) In voormelde beslissing genomen in het kader van het eerste verzoek van de moeder van de verzoekende partij, gevoegd aan de verweernota, wordt vastgesteld: *“Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).”* Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

De Raad wijst er hierbij op dat slechts de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust. Het weze herhaald dat *in casu* niet wordt betwist dat de moeder van de verzoekende partij subsidiaire bescherming heeft verkregen in Spanje. Het komt vervolgens aan de

verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. De verzoekende partij laat na dergelijk bewijs te leveren. Zij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat haar moeder er actueel niet meer over een internationale beschermingsstatus zou beschikken, noch toont zij aan dat haar moeder niet naar Spanje zou kunnen terugkeren en dat zij er, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, haar (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat haar moeder inderdaad een verblijfstitel heeft gekregen in Spanje maar dat het geen automatisme is dat zij, haar zus en de echtgenoot van haar moeder zomaar een verblijfstitel zullen verkrijgen, herneemt de Raad tevens volgende grond van de beschikking waaraan door het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting geen afbreuk wordt gedaan:

“De Raad wijst dienaangaande op de volgende vaststellingen uit de bestreden beslissing, dewelke verzoekster niet weerlegt, noch ontkracht: “Bovendien moet worden benadrukt dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar hieruit volgt géénszins dat de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming in een EU-lidstaat geniet, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus louter omdat zij familie van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde zijn.”

Dit betekent dat hoewel de lidstaten enerzijds weliswaar kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, zij anderzijds enkel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen.

Nog daar gelaten het gegeven dat deze rechten of voordelen die door de respectieve EU-lidstaten aan personen die er internationale bescherming genieten of aan hun gezinsleden worden toegekend, kunnen verschillen, maakt zulks geen vervolging uit in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient jouw moeder zich tot de in Spanje aanwezige instanties te wenden wat betreft de procedures en mogelijkheden die jou, je zus en vader ter beschikking staan volgens het Unierecht met het oog op het regulariseren van jullie verblijf aldaar. Het is tevens ten overstaan van de bevoegde instanties van diezelfde lidstaat dat jouw moeder eventuele problemen met betrekking tot de te ondernemen stappen kenbaar moet maken (CGVS p.5, 7).

Het komt zodoende aan jouw moeder toe om de nodige stappen in Spanje te zetten opdat jullie er een verblijfsrecht kunnen genieten als familieleden van een begunstigde van internationale bescherming.

In het licht van het verblijfsrecht dat jouw moeder geniet in Spanje en de mogelijkheden waarover je beschikt om er een verblijfsrecht te bekomen als familielid van een begunstigde van internationale bescherming, is de kwestie van jouw terugkeer naar Irak louter hypothetisch. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat de vrees die jouw moeder in dit verband in jouw naam inroept niet gegrond is.” (eigen onderlijning)

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Het weze benadrukt dat de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming in een EU-lidstaat geniet, geenszins eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus louter omdat zij familie van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde zijn. De verzoekende partij stelt overigens zelf ter terechtzitting dat er geen sprake is van een automatisme. De verzoekende partij voert dan ook geen ernstig, laat staan dienstig verweer waar zij stelt dat bijkomende stappen zullen moeten ondernomen worden. Zij concretiseert ook niet waarom haar moeder hiertoe in de onmogelijkheid zou verkeren, minstens toont zij dit niet aan. Zij betoogt verder dat door het gebrek aan subsidiaire bescherming van haar moeder, zij geen werk en geen medische verzorging zal hebben en dat zij niet naar school zal kunnen. Ook dit betreft een louter algemeen betoog en bovendien gaat zij hiermee voorbij aan volgende motieven van voormelde beschikking waaraan zij geen afbreuk doet:

“5. Waar verzoekster verwijst naar landeninformatie en diverse problemen wenst aan te kaarten in hoofde van (erkende) vluchtelingen in Spanje, wijst de Raad erop dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Spanje internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker om internationale bescherming toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Spanje verleend werd, te weerleggen. Verzoekster (haar moeder) blijft hier evenwel in gebreke.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen een algemeen betoog voert, doch niet op concrete wijze ingaat op de in voormelde beschikking opgenomen grond, laat staan dat zij daadwerkelijk concrete en valabele argumenten bijbrengt die een ander licht kunnen werpen op de in die beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Waar ter terechtzitting wordt aangevoerd dat haar situatie niet dezelfde is als deze van haar zus die in België geboren is en het niet duidelijk is welke nationaliteit haar zus heeft, heeft dit betoog geen betrekking op de verzoekende partij daar zijzelf in België geboren is. Hoe dan ook brengt de verzoekende partij door het toevoegen van deze elementen, het voeren van een algemeen betoog en door te herhalen geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting nog stelt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hetgeen zij heeft aangevoerd niet afdoende heeft onderzocht zodat de bestreden beslissing geannuleerd moet worden, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet aan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

M.-C. GOETHALS